

Основною умовою формування сучасного ринку житлової нерухомості та виходу його зі стану депресивної стабільності повинно бути встановлення балансу між платоспроможністю населення та ціновою політикою забудовників; більш широке впровадження екостандартів та спрямованість на будівництво енергоефективних будівель.

Отже, ринок житла є складною сукупністю відносин, що виникають з приводу володіння, користування, розпоряджання житлом. Для сучасного стану ринку житла в Україні характерними є наступні ознаки: низький рівень конкуренції на ринку; низький обсяг будівництва, перш за все, об'єктів муніципального фонду; нерівномірність розвитку по регіонах; висока капіталомісткість ринку; істотний розрив між цінами на житло та доходами переважної більшості населення; наявність дефіциту на ринку житла і незадоволеності ним основної частини населення; недостатній розвиток правової бази функціонування (нечіткість прав власності, відсутність спеціального законодавства по ринку житла, інформаційна асиметрія), що викликає зростання трансакційних витрат; слабка державна політика у житловій сфері.

Список використаних джерел

1. Мацевич, Ю.М. Проблеми розвитку житлового господарства України. Інвестиції: практика та досвід. №13, 2009. С.34-38.

2. Олійник Н. Розвиток інфраструктури ринку житла в Україні: актуальні проблеми та напрями державного регулювання / Н. Олійник // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. - 2011. - Вип. 1. - С. 131-139.

Перезова Ірина Володимирівна

доктор економічних наук, професор,

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу,

м. Івано-Франківськ, Україна

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ АДАПТАЦІЇ ДУАЛЬНОЇ ОСВІТИ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Виклики, що ставляться перед закладами вищої освіти (ЗВО), при сучасному стані економіки країни, розвитку її діджиталізації та в умовах дворічної пандемії Covid-19 призводить до необхідності готувати фахівців, які володіють як загальними, так і спеціальними компетенціями у затребуваних на ринку праці спеціальностях. У відповідь набирає популярності останніми роками дуальна форма здобуття вищої і передфахової вищої освіти, яке є найбільш відомим трендом у даному аспекті в світовій практиці навчання.

Дуальне навчання передбачає, що здобувачі вищої освіти проходять теоретичні основи безпосередньо в ЗВО, а практичні навички набувають уже на робочому місці, тобто на конкретній фірмі (підприємстві, установі, організації, СПД-фізичній особі) вирішуючи реальні завдання. Кожний ЗВО, який прийняв рішення про реалізацію дуальної форми здобуття освіти, має організаційно та методичне організувати цей процес для розуміння його суті

всіма учасниками. До прикладу, за досвідом імплементації дуальної форми здобуття вищої освіти в освітній процес Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу (ІФНТУНГ), в рамках визначених Міністерством освіти і науки України, пропонується алгоритмізовані етапи переведення здобувача з денної форми навчання на дуальну [1].

Щоб реалізувати дуальні процеси навчання практично, підприємство, якому потрібні фахівці, укладає договір із ЗВО про наміри, договір між студентом та роботодавцем, тристоронній договір між студентом, роботодавцем та ЗВО. Окремою частиною є формування індивідуального плану навчання здобувача з виокремленням частини, що буде опрацьовано на підприємстві. В цьому контексті основним принципом вибору елементів тем по кожній з дисциплін ОП, що передаються на освоєння на підприємстві є врахування максимально можливого врахування потреб СПД і вимог до компетентності працівника з боку роботодавця, але з врахуванням необхідності досягнення програмних результатів навчання без шкоди для загальнотеоретичної підготовки здобувачів. Схематично координація та оцінювання навчальних елементів, що передаються на для освоєння здобувачем вищої освіти на фірмі (підприємстві, установі, організації, у СПД-фізичної особи) представлена на рис.1. передаються на для освоєння здобувачем вищої освіти на фірмі (підприємстві, установі, організації, у СПД-фізичної особи).

Рис. 1 Робоча схема координації та оцінювання навчальних елементів, що

За таким підходом реалізації дуальної форми здобуття вищої освіти ЗВО та підприємство стають співпровайдерами освітніх послуг. Бізнес бере участь у розробці робочих та індивідуальних навчальних планів, оцінює результати студента. Після закінчення ЗВО за дуальною системою суб'єкт бізнесу, що прийняв участь у підготовці здобувача, отримує молодого висококваліфікованого та максимально мотивованого працівника. ЗВО, у свою чергу, отримують можливість дати здобувачам реальні кейси, практику, максимально наблизити освітні програми до потреб бізнесу, а також побудувати навчання за найновішими технологіями та трендами індустрії.

Список використаних джерел

1. Перезовова І.В. Алгоритміка дій ЗВО при оформленні переходу студента на дуальну форму здобуття вищої освіти. *Матеріали VII* Всеукраїнської науково-практичної конференції за міжнародною участю «Актуальні проблеми в системі освіти: заклад загальної середньої освіти – доуніверситетська підготовка – заклад вищої освіти» (Київ, 27 квітня 2021 р.) *Режим доступу:* <https://jrn1.nau.edu.ua/index.php/APSE/article/view/15865>

Поленкова Марина Володимирівна

доктор економічних наук, доцент,
Національний університет «Чернігівська політехніка»,
м. Чернігів, Україна

Сизоненко Олена Володимирівна,

кандидат економічних наук, доцент,
Національний університет «Чернігівська політехніка»,
м. Чернігів, Україна

ВПЛИВ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ НА ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ У ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Сучасні зміни в суспільстві, що відбуваються під впливом пандемії Ковід-19, торкнулися практично всіх сфер життя соціуму і призвело до формування низки проблем у стійких соціальних системах. Особливо гостро виклики стоять перед системою вищої освіти. Організація освітнього процесу в дистанційній формі перебуває в центрі уваги вітчизняних і міжнародних дослідників.

Нинішні методи організації роботи в дистанційному форматі достатньо повно висвітлюються в науковій літературі закордонних фахівців [1-4].

Онлайн-навчання не є новим відкриттям, по суті такий вид навчання з'явився в 1980-х роках, а розвитку онлайн-освіта набула к 2000 року, переважно здебільшого, як форма додаткового альтернативного навчання, але модель «основної місії», що гарантує стійкість навчального процесу [5,с.2].

Описуючи ситуацію, що склалася в освіті, Хілц і Турофф [6, с.] відмічають, що сучасна трансформація буде розглядатися, як революційні модифікації в специфікаціях вищої освіти, як процесу і як установа в наступні 50 років, оскільки трансформація перейшла у навчальні гібридні програми із застосуванням цифрових технологій, з використанням покращеної конструктивістської, орієнтованої на учня, кооперативної педагогіки для кількох